

SARA STORM

*Rakkautta ruskan
aikaan*

Sara Storm

Rakkautta ruskan aikaan

SAGA Egmont

Rakkautta ruskan aikaan

Cover image: Unsplash, Pexels & Midjourney

Cover design: Emma Björklund

Copyright © 2025 Sara Storm and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727267920

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. Floor, DK-1120 Copenhagen

1. Talo tekee minusta kauniin

– Isi osti noidan mökin, Raija sanoi.

– Ei kai nyt sentään, lasten kanssa takapenkillä istuva Heidi naurahti, ja sitten häneltä pääsi ihastunut henkäisy.

Veljen auto oli kiemurrellut metsän reunustamaa hiekkatietä jo jonkinlaisen tovin, ja nyt talo oli viimein tullut esiin kuusten takaa. Hannu oli sanonut mökin tulleen metsäkaupan kylkiäisenä ja nimittänyt sitä vähätellen torpaksi, eikä Heidi ollut sen perusteella odottanut suuria. Talo oli kuitenkin suloinen. Sen pystyrimoitettu julkisivu oli lämpimänkeltainen, ja kolmea ikkunaa reunustivat leveät, valkoiset puitteet. Umpinainen kuisti oli pikuinen ja ulko-ovi vanhanpunainen. Talo ja sen haapojen reunustama pihapiiri, johon kuului myös punamullalla sivelty pieni ulkorakennus, tuntui tipahtaneen paikalle jostain sadan vuoden takaa.

Heidin katse poimi pihan syrjästä heinikon keskeltä valurautaisen kaivonpumpun, joka seisoj sammaloituneella betonikanalla. Sekin oli hänestä runollinen näky. Hänet valtasi lapsekas

halu rientää pumpulle kokeilemaan, nousisiko kaivosta vettä. Mieleen palasi muisto kaukaa lapsuudesta, isotädin kesäpaikasta, joka ei ollut enää suvun hallussa: hän oli Hannun kanssa noutanut ämpärillä kaivovettä, joka oli ollut kylmää ja raikasta. Isoveli oli aina halunnut pumpata ja nauranut, kun Heidi oli viimein päästyään yrittämään ollut liian heikko käyttämään pumpppua.

– Hannu osti itselleen kuivan maan kesämökin, sanoi Ilona, joka istui etupenkillä. Hän oli veljen uusi naisystävä, jonka Heidi oli tänään tavannut ensimmäistä kertaa.

– Kuka tänne metsän keskelle nyt kesää tulisi viettämään, hytysten syötäväksi, Hannu hymähti ja pysäytti auton.

Raija irrotti välittömästi turvavyönsä ja syöksyi ulos autosta. Kolme vuotta nuoremmalta Ristolta pääsi surkea poru, kun hän yritti turhaan rimpuilla pois turvaistuimesta päästäkseen sis-konsa perään.

– Malta hiukan, tati auttaa, Heidi sanoi ja alkoi avata turva-vyötä.

Risto oli niin tohkeissaan, että Heidi oli vähällä saada osuman vihreästä kumisaappaasta, kun poika ruopaisi pois autosta.

– Mukulat tykkäävät tästä paikasta, koska talon takana rapakko, johon voi mennä kastelemaan itsensä, Hannu sanoi.

Kun he aikuiset nousivat autosta, olivat lapset jo pinkoneet talon nurkalle ja pujahtivat haapojen välistä näkymättömiin.

– Rapakko, Heidi toisti. – Siis niin kuin lampi vai? Eikö se ole vaarallinen?

– Ei siinä ole vettä kuin parikymmentä senttiä, ja kyllä Raija pitää huolta Ristosta, Hannu kuittasi. – Mennään sisälle.

Hän viittoili kohti punaista ovea, enemmän Ilonalle kuin sis-kolleen, tietysti. Heidi jättäytyi kohteliaasti pariskunnan taakse kulkemaan ja ajatteli, että Hannu vaikutti jännittyneeltä. Hän ei

tiennyt tarkalleen, koska veli oli Ilonan tavannut. Sen hän tiesi, että Hannulla oli ollut haku päällä siitä saakka, kun tämä oli eronnut lastensa äidistä reilu vuosi sitten, riittävästi ja kipeästi.

Isoveljelle oli tullut suurena yllätyksenä, kun Klaara oli ilmoittanut saaneensa tarpeekseen ja muuttanut pois yhteisestä kodista lasten kanssa. Hannu oli vaimon mielestä aivan liikaa töissä ja liian vähän kotona, se oli ainut eron syy, joka oli Heidille saakka kantautunut. Ehkä oli muutakin, mutta kyllä Heidikin tiesi, että veli painoi pienessä maansiirtofirmassaan pitkää päivää.

Sellaista se on, että joillakin oli töitä liaksi saakka, ja toiset jäivät kokonaan ilman, hän hymähti mielessään, ja jossain rintalastan alla tuntui pieni vihlaisuus. Siellä vihloi se, mitä oli tapahtunut reilu viikko sitten, ja josta hän edelleen yritti toipua ja ajatella, että tätä nyt vain sattui monille ihmisille, ja nyt oli ollut hänen vuoronsa.

Ilona nousi kuistille, ja hänen katseensa pyörähti talon kauhuneessa puuverhoilussa jotenkin arvostelevana. Heidi ei pitänyt siitä katseesta, sillä hän oli taloon jo aika ihastunut. Jollain hassulla tavalla se muistutti paikkaa, jota hän ei ollut tiennyt ikävoineensa. Kun hän astui ovelle, hän tajusi, että se oli täsmälleen samaa punaisen sävyä kuin hänen ulkoilutakkinsa. Hän ja tämä metsän keskellä ylhäisessä yksinäisyydessään seisova pikku talo kuuluivat yhteen.

Ilona ei sen sijaan näyttänyt kuuluvan tänne. Hän oli pukeutunut päästä varpaisiin vitivalkoiseen: kalliin näköiseen pooloneuleeseen ja toppaliiviin, leveälahkeisiin housuihin ja korkeakorkoiisiin nilkkureihin, joilla astui kynnyksen yli varovasti, kuin olisi joka hetki pelännyt likaavansa itsensä tällaisessa nuhruisessa paikassa. Heidi ajatteli, että veljen uusi sussu oli tähän paikkaan liian hieno, mutta hän ei ollut.

Sisällä Heidn lämmin tunne taloa kohtaan vain kasvoi. Kamarien seiniä peittivät vanhanaikaiset, suurikuvioiset paperitapetit ja lankkulattioita monta metriä pitkät raidalliset räsymatot.

– Jestas, keskelle tuvan lattiaa pysähtynyt Ilona sanoi. – Tämä hän näyttää ihan siltä kuin täällä edelleen asuttaisiin.

Se oli totta: näytti siltä, että kaikki huonekalut olivat paikoillaan, verhot ikkunoissa, valaisimet katossa ja jopa kirjat hyllyssä.

– Minä sanoin, että tavarat saa jättää tänne, Hannu sanoi. – Isäntä kuoli jokin aika sitten ja rouva Keinänen muutti palveluasuntoon, jonne ei tietenkään mahtunut kuin pari pientä mööpeä. Se heidän tyttärensä, jonka kanssa käytännön asioita hoidin, ei halunnut ottaa täältä itselleen kuin yhden seinäkellon ja jotain astioita muistoksi.

– Mutta mihin sinä vielä joudut tämän kaiken romun kanssa, Ilona ihmetteli ja poimi ikkunalaudalta pyöreän maljakon, johon oli maalattu kukkia. – Tämäkin on näköjään Arabiaa, mutta lasite on niin halkeillut, ettei tämä ole enää minkään arvoinen.

– Mutta kaunis se on silti, Heidi ei malttanut olla huomauttamatta.

– Joo, kaunis romu, Ilona sanoi ja laski maljakon takaisin ikkunalle. – Se sukulainen on luultavasti ratsannut täältä kaiken rahanarvoisen ja jättänyt Hannun vaivoiksi kaiken roskan.

– No, metsän minä halusinkin, enkä torppaa, Hannu sanoi. – Tämä huusholli saa minun puolestani vaikka lahota tänne kaikkine romuineen.

Heidi hiukan loukkaantui sekä talon että tavaroiden puolesta, muttei tietenkään viitsinyt sanoa sitä ääneen. Hän oli kurkistanut kahteen pikku kamariin – toisessa oli ihana puusohva ja sen päällä pyöreitä koristetyynyjä, joissa oli virkatut päälliset – ja

avasi sitten kapean oven. Sen takaa ei paljastunut komeroa, niin kuin hän oli olettanut, vaan vessa – pytty ja käsienpesuallas.

– Täällä on vesivessa, hän sanoi. – Minä luulin, että tänne on kannettu vesi sisälle.

– Ei sentään, Hannu sanoi. – On täällä porakaivo ja vesijohto. Mutta kuten huomaat, niin suihkua ei ole. Keinäset ovat peseytyneet pihasaunassa kesät talvet. Se ei ihan jokaiselta onnistu. He olivat sitkeitä vanhuksia. Katoava luonnonvara, sellaiset ihmiset.

Ilona oli astunut ikkunan ääreen ja naurahti ääneen, sillä hän oli nähnyt lammikossa leikkivät Raijan ja Riston.

– Hannu, tule nyt katsomaan lapsiasi! hän huudahti. – Mitä kurapossuja! Miten sinä tuollaiset voit ottaa autoon?

– Pannaan ne peräkonttiin, Hannu ehdotti.

He naurahtelivat. Hannu oli kävellyt Ilonan luo ja asetti käntensä tämän vyötärölle jotenkin varovasti, kuin kokeillen. Ilona vilkaisi häntä hymyillen. Hannu vastasi hymyyn, ja hänen silmistään paistoi avoin ihailu, kun hän katsoi Ilonaa: tämän virheetöntä, hehkuvaa kasvojen ihoa, täyteläisiä huulia ja syvänpunaiseksi värjättyä tukkaa, joka oli taivutettu suurille, pehmeän näköisille kiharoille.

Hannu oli selvästi aivan lääpällään, ja mikäs siinä, Heidi ajatteli. Ilona oli näyttävä nainen, ja Heidi soi mielellään avioliitossaan epäonnistuneelle veljelleen onnea. Kukaties Ilona ja Hannu sopisivat toisilleen paremmin kuin Klaara ja Hannu, vaikka Heidi oli kyllä pitänyt kälystään ja ollut veljensä avioerosta murheissaan.

Juuri nyt Hannu ja Ilona näkivät vain toisensa, joten Heidi perääntyi hienotunteisesti toiseen makuukamariin. Siellä ei ollut kaunista vanhaa puusohvaa, vaan 1970-lukulaisen näköinen, yksinkertainen puulaveri. Huoneen nurkkaan oli pinottu tuoleja,

joiden tarkastelu sai Heidin haikeaksi. Ne olivat kaunista, pähkinänväristä puuta ja aivan ehjiä. Pinnat olivat toki naarmuiset ja muutenkin kuluneet, ja yhden istuinosan päällikangas oli rikki. Hän kuitenkin näki jo sielunsa silmin, miten upeita tuoleista saisi, kun ne kunnostaisi. Hannun mielestä ne ja kaikki muu täällä oli romua, joka saisi lahota rauhassa. Voi olisipa Heidillä jokin paikka, johon hän voisi ottaa nuo tuolit kunnostettavakseen! Tämänhetkiseen kotiin niitä ei ollut järkevää viedä, koska hän oli muuttamassa pois, kunhan keksisi minne.

Hän oli kulkenut metallikuorisen pönttöuunin luo ja silitteli ajatuksissaan sen pintaa, kun havahtui siihen, että Hannu seiso huoneen kynnyksellä. Veli hymyili.

– Sinä taidat tosiaan tykätä tästä paikasta, Hannu naurahti. – Ehkä sinun pitäisi muuttaa tänne.

– Voi kun voisinkin! Heidi huudahti ja tajusi samalla hetkellä itsekin, että se oli tullut aivan sydämen pohjasta. Siltä hänestä tosiaan tuntui: että hän olisi halunnut palata tänne jäädäkseen.

Hannu rapsutti lyhyeksi leikattuja niskahiuksiaan ja näytti miettivän. Heidi huomasi vasta nyt, että veli oli sitten viime näkemän käynyt parturissa, eikä malli ollutkaan enää se tuttu ”pese ja pidä”, vaan tukka oli jätetty päältä pidemmäksi, ja Hannu oli selvästi muotoillut sen hiusvahalla. Ilonan vuoksi, Heidi arvasi.

– Mikset voisi? Hannu kysyi. – Siis tilapäisesti, jos tahdot. Etkö sinä puhelimesta sanonut, että joudut joka tapauksessa muuttamaan siitä nykyisestä kämpästäsi?

– Älä nyt ala siskoasi toimittamaan asumaan tämmöiseen mörskään! Ilona huudahti Hannun selän takaa. – Nythän on syksy ja talvi tulossa. Ei täällä voi asua.

– Asui se Keinäsen parikin, yli kahdeksankymppisiksi vielä,

Hannu muistutti. – Mutta joo, eihän tämä nykystandardeilla mikään ympärivuotinen asunto ole. Ja vielä täällä metsän keskellä –

– Minä haluan muuttaa tänne, Heidi keskeytti hänet ja tajusi olevansa hengästynyt. – Siis jos se oikeasti sinulle käy.

Ilona oli astunut Hannun ohi kamariin ja vilkaisi siellä ympärilleen kuin yrittäen keksiä huoneesta jotain syytä sille, miksi Heidi haluaisi muuttaa taloon.

– Oletko sinä tosissasi? hän kysyi. – Tämä paikkahan on ihan hornantuutissa. Tuo tie voi talvella olla tukossa lumesta. Miten sinä pääsisit täältä töihin?

Heidi tunsu, miten hänen ripsensä räpsähtelivät. Tämä aihe oli vielä tuore ja arka. Hän rykäisi.

– Minulla ei ole kohta työpaikkaa. Se kahvila, jossa olen töissä, lopettaa toimintansa, hän sanoi.

– Ei ole ainut alan liike, jonka on pakko laittaa pillit pussiin, Hannu kommentoi. – Ajat ovat vaikeat. Kun ihmisillä on tiukkaa, he juovat kahvinsa kotona.

– Minä olen kaivannut paikkaa, jossa voisin harjoitella huonekalujen kunnostamista, Heidi sanoi. – Täällä olisi tilaa.

– Ja huonekaluja, joilla harjoitella, Hannu jatkoi. – Jos sinä haluat tulla tänne, niin minun puolestani se sopii hyvin. Jos maksat itse sähkölaskut, niin minä toimitan kyllä sinulle polttopuut.

– Kyllä minä jotain vuokraakin voin sinulle maksaa, Heidi sanoi.

Hannu näytti huvittuneelta.

– Ai tästä vai? Ei nyt sentään, hän sanoi. – Keitä kahvit ja leivo pullat, kun tullaan lasten kanssa kylään. Hekin tykkäävät tästä torpasta ja etenkin pihasta.

He olivat astuneet takaisin tupaan. Heidän sydän läpähti. Häntä hengästytti edelleen. Ilosta.

Ilona näytti edelleen kummastuneelta mittaillessaan Heidiä katseellaan.

– Pihaan voi tulla vaikka susia tai karhuja, hän sanoi. – Hyi olkoon! Minä en kyllä uskaltaisi asua täällä.

– Minä haluan ainakin kokeilla, Heidi sanoi.

Hän käveli toiseen kamariin, siihen, missä oli se puusohva. Massiivinen sohva näytti ikivanhalta. Joku taitava puuseppä oli kauan sitten veistänyt sen pitkään sivuun ja päätyihin kauniit, kaarevat muodot. Pintaan sivelty vaaleansininen maali oli hilseillyt vuosien saatossa pois, paikoin melkein olemattomiin, ja Heidin sormet alkoivat syyhytä, kun hän mietti miten helposti loppunkin maalin hioisi pois ja sitten käsittelisi pinnan uudelleen – vahaisi tai petsaisi.

Se oli tapahtunut ihan muutamassa hetkessä: yhtäkkiä Heidi oli täynnä suunnitelmia, vaikka vielä veljensä kyläilykutsuun vastatessaan oli tuntenut itsensä alakuloiseksi, lamaantuneeksi ja jopa toivottomaksi. Kun Hannu oli ehdottanut retkeä torpalle, ei hän ollut kehdannut kieltäytyä, vaikkei ollutkaan ollut siitä järin innostunut. Olisi kannattanut olla.

Heidi kääntyi seinällä roikkuvaa ovaalinmuotoista peiliä kohti ja hymyili peilikuvalleen yllättyneenä, sillä hän näytti kauniilta. Hänen vaaleanruskea tukkansa oli poninhännällä, ja verhojen raosta tunkevat harvat auringonsäteet saivat ohimohiukset sädehtimään kultaisina. Kellanruskeat silmätkin sädehtivät, vaikkei aurinko osunut niihin. Ja mistä tuo kaunis hehku oli ilmestynyt hänen poskipäilleen, eihän hän ollut pannut poskipunaa?

Pitkästä aikaa minä näytän toiveikkaalta, Heidi tajusi. Minulla on jotain, mitä odottaa. Se minusta tekee kauniin. Tämä talo.

Kynnys narahti, Hannu oli tullut kamarin ovelle. Heidi puraisi

Parhaat asiat tapahtuvat yllättäen.

Heidi on hankalassa tilanteessa, kun kahvila, jossa hän työskentelee, lopettaa toimintansa. Mistä löytyisi elämälle uusi suunta? Vastaus saapuu yllättäen, kun veljen metsäkauppojen kylkiäisenä saama mökki hurmaa Heidin. Vaikka mökki on vaatimaton, on ajatus elämästä luonnon keskellä kutkuttava. Kun veli näyttää vihreää valoa, Heidi päättää muuttaa mökkiin ja aloittaa siellä alusta.

Arki luonnon helmassa alkaa jo vähitellen muotoutua, kun metsässä Heidiä tulee vastaan outo mies, joka ei paljoa puhu. Kumma muukalainen jää Heidin mieleen ja kun hän sattuu Heidin tielle uudelleen, saa Heidi miehestä irti nimen – Jimi. Huomaamattaan Heidi alkaa viihtyä Jimin seurassa, eikä metsien mies enää vaikuta niin oudolta. Voisiko jurosta köriläästä olla jopa kumppaniksi?

Nimimerkki **Sara Storm** on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.